

ogsaa i indeværende Finantsaar. Jeg har ikke selv fundet Anledning til at stille et saadant Vædringsforslag, da det staar for mig, som om det allerede var store Ting for disse to Mænd at faae disse Understøttelser fra næste Finantsaar at regne, men mener Udvalget, at det af Hensyn til disse to Mænds Forhold vil være rigtigt at give dem den ogsaa for indeværende Finantsaar, har jeg ikke Noget derimod og anbefaler Vedtagelsen af dette Forslag.

Ordføreren (Lauber): Jeg hørte af den ærede Kirke- og Undervisningsminister, at medens Landstinget i Fjor havde tiltraadt alle de Vædringsforslag, her vare vedtagne, fordi de ikke vilde sende Finantsloven tilbage til Folkethinget, saa var i Aar Stillingen anderledes. Jeg veed ikke, om vi deri kunne se en Behudelse af, at Finantsloven atter vil komme til os; man skulde næsten antage det, efter hvad den ærede Minister sagde, og at vi altsaa kunne vente at faae Tillægsbevillingsloven ændret i Landstinget. Det vilde være ganske interessant af forskjellige Grunde, som jeg dog ikke skal udbrede mig videre over nu. I Anledning af de Bemærkninger, som fremkom fra de ærede Miniistre, skal jeg endnu omtale et Par af Vædringsforslagene lidt mere end før. Jeg tror, at Kirke- og Undervisningsministeren gjør Translator Sjørgensen nogen Uret ved at mene, at der ikke tilkommer ham et Tilskud for Aaret 1885—86. Det er tilstrækkelig oplyst og jeg tror indrømmet fra alle Sider, at det kun var ved en Feiltagelse, en Misforstaaelse, at det ikke blev optaget paa en tidligere Tillægsbevillingslov. Derfor har Udvalget, eller i alt Fald dets Flertal, antaget, at man kun viser den paagjældende Mand Respekt og Villighed ved her at rette denne Misforstaaelse. Hvad Gaarbogaard angaar, kan jeg henholde mig til, hvad der blev fremsført af de to ærede Medlemmer, som have udtalt sig udførlig om dette Spørgsmaal. Naar den ærede Minister udtalte, at det vilde drage Konsekvenser efter sig, at det var noget Extraordinært at tilstaa Sligt, skal jeg dog minde om andre Tilfælde, hvor man fra Regjeringens Side har tilstaaet saadanne Bidrag til en større Samling af Private, som

uden at tilsigte den allermindste Fordel har interesseret sig for almenyttige Foretagender. Jeg skal blot henvise til en Sag, som den ærede Regjering interesserede sig meget stærkt for gennem flere Aar. Det er det Tilskud, som blev ydet Garantene for Odense Industriudstilling. Det vil erindres, at man der gjorde gjældende, at det dog var urimeligt, at de Private, som havde garanteret, skulde lide det Tab af en halv Snes Tusinde Kr., som Talen var om, da de dog ikke havde tilsigtet den mindste Fordel derved; de havde gjort det i den almene Interesse. Det Samme gjælder i fuldeste Maal her, og vil den ærede Minister sammenligne de to Forslags Bengeværdi, vil den ærede Minister finde, at Forslaget om Gaarbogaard, som jeg som Ordfører har stillet, dreier sig om Renten af 25,000 Kr. i 10 Aar, det er 10,000 Kr. i 10 Aar, hvilket repræsenterer en Sum af omtrent 8,000 Kr. i dette Dieblif. Det Bevilling, som blev givet derved, vilde altsaa blive omtrent en Trediedel af de oprindelig ønskede 25,000 Kr. og sammenlignet med det, som blev ydet den Samling af fynske Mænd, som fik Bidrag til Odense Industriudstilling, vil det findes, at det ikke naaer op dertil. Det kan derfor ikke fra Regjeringens Side siges, at dette er noget Extraordinært, Noget, som vi ikke før ere gaaede til i lignende Tilfælde. Jeg tror ogsaa, der er andre Tilfælde, skjøndt de i Diebliffet ikke falde mig ind, hvor man har gjort noget lignende. Det maa virkelig synes for en Villighed overfor de paagjældende Mænd, at det Offentlige paatog sig hele Byrden — hvad jeg egentlig helst jaee — men dog i det Mindste lettede dem den ved at eftergive dem et Beløb eller give dem en Begunstigelse, som omtrent svarer til en Trediedel af det Tab, som de skulde lide. Hvad Forslaget om Gartner Bremer angaar, kan jeg ikke andet end takke den ærede Minister for hans Udtalelse. Skjøndt den ikke er bestemt, tør jeg dog deraf drage det Haab, at naar den ærede Minister faar undersøgt Sagen, vil han finde, at der er Anledning til at tilstaa den paagjældende Mand en Lønningsforhøielse af det omhandlede Beløb, navnlig naar hans Løn sammenlignes med den Mands Løn, som fik Forhøielse paa indeværende Finantslov.